

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 9

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Bon dia senyores diputades, senyors diputats, senyor president del Parlament, senyor president del Govern de Catalunya, membres del Govern i persones que ens acompanyen. Aquest és un debat, perquè crec que és un debat, en el qual m'agradaria fer una prèvia. Una prèvia sobre el llenguatge, perquè el llenguatge a vegades pot ser carregat d'emotivitat, però a vegades també pot ser molt buit, hem escoltat aquests dies paraules com respecte, indignació, o fins i tot alguns que enyoren. I deixi'm dir una cosa que pensa aquest portaveu, aquest president de grup, humilment: escolti'm, a Catalunya, respecte no ens n'han tingut mai. Jo entenc que hi ha gent que enyora altres èpoques anteriors, quan Catalunya no plantejava un canvi de model. No hi havia respecte; hi ha hagut tolerància. Ens han tolerat. I ara algú vol fer esforços, lloables i legítims, perquè ens segueixin tolerant. Però respecte a Catalunya, els ho deixaré clar, no n'hi ha hagut mai. I no cal que ens remuntem a la història. I podem estar indignats? Sí. Però la indignació és un estadi transitori. El que hem de ser és conscients del moment polític en el qual vivim. Jo apel·lo en aquesta cambra a la consciència del model polític, que deixem de banda els estats emocionals, que intentem un acte de fredor, d'entendre què està passant políticament i què ha passat en els darrers anys. I deixem d'enyorar. No val refugiar-se en la nostàlgia de moments de la transició política, on realment potser sí que des d'aquella Espanya hi havia algú que reconeixia l'esforç per la democràcia dels catalans. Però això és enyorança, això és passat. Hem de ser conscients del moment polític del present i del futur.

Volia fer aquesta prèvia perquè crec que parlem de paraules que moltes vegades són buides. I parlem per exemple d'unitat. No deixa de ser una paraula buida quan no se

sap per fer què. La unitat és el que ens demana la gent, i el carrer. Fa un moment m'ha enviat un SMS la meva germana, viu a Campdevàrol, i em deia, diu: «Escolta, aconseguirem la unitat?» I és clar, la gent de bona fe vol unitat. Vol que aquí hi hagi un clam d'unitat. Però també hem de parlar clar a la gent, i hem de ser conscients que més enllà dels estats emotius, hem de deixar clar quin és el moment polític que vivim. I hem de parlar sense ambigüitats, no apel·lant sistemàticament a les metàfores. I hem de deixar clar que la unitat ha de tenir una utilitat, i la utilitat és fer un pas endavant.

El dia de la manifestació, un honorat ciutadà se'm va referir, i em deia: «Hem perdut set anys.» I em va fer pensar, perquè aquesta és una pregunta important: «Com hem arribat fins aquí?» I deixi'm dir que ja els avanço la meva resposta: no hem perdut set anys. Segurament els autonomistes consideren que sí que els han perdut. Els independentistes considerem que no. Hem dut el país a les portes d'un salt, d'un canvi. Perquè hem de recordar on érem, fa set anys. *(Veus de fons.)* Sí, sí. Fa set anys alguns copartíceps del Govern de José María Aznar, fa set anys... És el senyor Aznar qui ens parlava de la segona transició, i era el que venia. I siguem conscients que això ho hem aturat. El que venia era molt més gros, i tornarà; no s'enganyin. Esperis; esperis, esperis. I tornarà. O no se'n recorden, quan el senyor José María Aznar parlava de la segona transició, que les comunitats autònomes s'havien de buidar de contingut per donar poder al món municipal? Escolti'm, en aquests set anys no hem perdut el temps. En aquests set anys s'ha fet cohesió civil en aquest país. En aquests set anys s'ha aconseguit un clima d'acord i una alternança política, i un canvi social, perquè les distintes classes socials d'aquest país han pogut passar pel Govern de Catalunya. Perquè el Govern de Catalunya, senyores i senyors diputats, no és un clos, no és un vedat privat d'un determinat sector de la societat catalana. Tingui-ho clar. Hi ha menysteniment classista moltes vegades, en aquesta visió. Tingui-ho clar. En aquests set anys s'ha fet un canvi social, i a la... *(Veus de fons.)* Continua el classisme. Vostès em deixaran parlar? O el fill de la minyona no té dret a parlar? *(Remor de veus.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats. Els prego, senyores diputades, senyors diputats, els prego que mantinguem silenci i el respecte a la persona que està expressant-se.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

En aquest país hi ha hagut un avenç important, hi ha un canvi social, que ha arribat també al poder, i que la manifestació del dia 10 de juliol també es detectava, aquest canvi social. És aquella gent que es manifestava, que també exigeix un canvi, no receptes del passat.

Mirin, el 1978 Esquerra Republicana ja no va votar la Constitució. Es va abstenir. En aquella Constitució, fruit d'una imposició i no d'un pacte, diguem-ho així –imposició d'una situació creada, d'una dictadura, soroll de sabres, vostès recordaran perfectament, els que tenen més experiència i més anys ho recorden perfectament–, va haver-hi una constitució que Esquerra Republicana es va abstenir, no la va aval·lar. I en aquests moments han passat els anys, i els anys 80 Esquerra Republicana va donar suport a Convergència i Unió per consolidar l'autonomia, durant sis anys. I va ser un període de construcció important, vital. I som aquí gràcies a aquells anys. Sí, sí, les coses com siguin; clar que sí. I el 2003 Esquerra Republicana va conformar un acord d'esquerres, i va conformar un acord d'esquerres, com els hi deia, per alternança política, per fer la Catalunya inclusiva, la Catalunya de tots, i evidentment també per aturar un canvi involutiu que s'acostava. I per fer un pas endavant, un nou Estatut. Una reforma de l'Estatut, clar que sí, una metamorfosi, un canvi. No era el que volia Esquerra Republicana, no en tinguin cap dubte. Però era el mínim comú denominador d'aquesta cambra. I aquest va ser l'esperit del 30 de setembre. I aquest va ser l'acord, i vam tardar molt a arribar, i va costar molt arribar fins aquí. I vam fer aquest Estatut, i alguns hi volien veure una transformació federal de l'Estat, legítima; i possiblement sí. Si aquell Estatut hagués reeixit, haguéssim tingut un pacte durador per molts anys, perquè hi havia les condicions per acabar amb la fatiga del país. Perquè, perdonin que m'aturi un moment aquí. Estem parlant de fatiga. I això no és un estat emocional. També ho pot ser, però és un estat físic i psíquic. I en aquest país hi ha molta fatiga. És com el mite de Sísif: durant molt de temps els catalans i catalanes

pugem la pedra dalt de la muntanya, i els déus cada nit ens la tornen a fer baixar. I això és l'Estatut, això és la legislació del Govern de Catalunya, això és la pugna per les inversions, la pugna pel finançament, desgast, fatiga, cansament per part de la gent del nostre país. I una part important, substancial de la gent del país ens diu que ja no pot més, que ja no aguanta aquesta fatiga, que està cansada de veure com una ordre ministerial, un decret, una llei, una interpretació dels pressupostos, la negativa sistemàtica a executar els pressupostos de l'Estat, quan parlem de ferrocarrils, de carreteres, de centres tecnològics, que deixa Catalunya de costat. Tot ens costa molt, i ens fatiga. I en canvi, veiem altres territoris, escolti, que són regats sistemàticament, que hi han acords, que no hi ha problema. A Catalunya li costa molt. I això fatiga la nostra gent. A altres, no els costa gens. Estan sistemàticament regats pels beneficis de l'Estat, que nosaltres contribuïm generosament a aportar.

Aquesta fatiga algú la vol perpetuar. Algú, per la via del 150.2 de la Constitució diu que refarem el pacte, i d'altres volen buscar fins i tot un acord, no sabem si amb el PSOE, amb el PP, amb qui sigui; són els mateixos a l'hora d'enfocar Catalunya. És veritat que hi ha matisos, senyor Iceta, hi ha matisos. Però en el fons, hi ha acords de profunditat entre aquesta Espanya uniforme del Partit Popular i el que queda de l'Espanya plural. No sé què queda exactament, però alguna cosa potser sí que queda. Però hi ha un acord de fons. I alguns diuen que això ho faran pel 150.2, i d'altres que trobaran un sistema de finançament just. Jo crec que tot això comportarà més fatiga, perquè no volem encarar quina és la realitat. I la realitat del 2010 és que tenim un país que vol més, que demana més, que exigeix més i que vol un pas endavant. I que és un camí nou, n'hem de ser conscients. Però miri, les condicions per fer aquest nou pas, perquè en aquests set anys hem fet molta feina, i tant. Hem cohesionat civilment el país, ho vaig dir en la pregunta de sessió de control el dimecres. Escolti, el cap de setmana aquest país s'ha posat a prova. S'ha posat a prova. Més d'un milió de catalans i catalanes manifestant-se pel centre de Barcelona amb un discurs clarament, identificablement sobiranista; no ens enganyem. Hi havia de tot, evidentment, eh? Hi havia rebutjament a la sentència. Però hi havia, no en tingui cap dubte, una manifesta voluntat de canvi, de sobiranisme, d'independentisme. Hi era. I l'endemà, l'endemà diumenge, amb la victòria de la selecció espanyola, hi havia també més de cent mil

catalans i catalanes celebrant a Montjuïc la victòria de la selecció espanyola. Ha passat alguna cosa? No. És el mateix que està passant a les façanes d'aquest país. Durant dies hem vist que a les façanes de les cases hi havia estelades, banderes espanyoles, aquell joc que fan de constitucionals o no constitucionals, i a l'ascensor la gent es deia «bon dia». Aquest és el grau de convivència que hem aconseguit en aquest país. I això és molt important, perquè sense cohesió civil, sense cohesió civil, sense un sol poble, ja li dic jo que

Fitxer 10

independentista no avançarem i no entenc perquè això posa nerviosa la gent. És bo el grau de convivència que hem assolit en aquest país el país, de cosir el país. I no en tingui cap dubte. Aquests set anys quan els parlava d'alternança democràtica, i que tothom pogués arribar a dirigir aquest país i a governar-lo, té molt a veure amb això. Perquè ningú se n'ha sentit exclòs, perquè això no és un *coto* privat d'una minoria, al contrari.

Per tant, s'acaba una etapa i en comença una altra. I comença una nova etapa que..., comença amb la manifestació, no em vaig cansar de dir-ho. La manifestació no era, almenys per Esquerra Republicana, el final d'un etapa, el final d'un procés estatutari. No era un exorcisme –si em perdonen l'expressió– que tothom anés a treure els seus dimonis. No, no, la manifestació és el principi. És una expressió de milers i milers i milers de ciutadans, de tots els orígens, que parlen totes les llengües, perquè escoltàvem, a la manifestació, català, castellà i altres llengües de les que avui hi han a Catalunya, de diferents orígens socials, de diferents punts territorials, que demanaven una cosa molt clara, amb un lema claríssim: «Som una nació, nosaltres decidim». Què vol dir això? Vol dir una cosa tan senzilla com que l'àmbit de decisió, el subjecte de sobirania és el poble de Catalunya. Ningú ha de decidir per nosaltres.

I això és una expressió democràtica. No és una expressió independentista. La podem compartit els independentistes i d'altres. És una expressió simplement democràtica, perquè estem parlant de democràcia. Estem parlant que, autonomistes o independentistes, però, al final, el que volem és que Catalunya pugui decidir. I el que

demanem és que aquesta decisió, la que defensa la majoria de la gent de Catalunya – no tothom, però una immensa majoria–, la puguem portar a la pràctic, la puguem exercir. Es tracta d'exercir. No es tracta de dir que volem que hi hagi una resolució avui que parli del lema de la manifestació. No, no, això ja ho sabem –això ja ho sabem–. Es tracta d'exercir el que demanava la gent a la manifestació. I deixi'm que els digui una cosa: No hi ha alternativa a catalanisme, com a vehicle per transportar aquest país cap al futur. No n'hi ha. Però també els he de dir que aquest vehicle que es diu catalanisme ha canviat de motor. El motor ja no és l'autonomisme. El motor d'avui és l'independentisme. Això n vol dir que en el vehicle el catalanisme tots siguin independentistes. No. La força motora del país és l'independentisme, i és el que es respirava i el que es palpava a la manifestació.

La pregunta que ens hem de fer és si es donen les condicions avui, per fer aquest canvi històric, per fer un pas endavant. I crec sincerament hem de mirar enrere i hem de ser agraïts. Miri, la meva generació i la generació, la generació dels que fa vint-i-cinc anys vaig assistir a la primera manifestació de la meva vida a Barcelona, i era pel lateral de les Rambles amb una bandera estelada demanant independència, i érem quatre. Sortosament, vint-i-cinc anys després, som uns quants més. Però fixis-hi que aquesta expressió democràtica –democràtica– demanant la independència d'aquest país ha de reconèixer els que van fer la transició en aquest país. I ha de reconèixer el que ens han aportat els homes i els dones que van sortir del franquisme i ens van portar al model actual. I hem de reconèixer, i hem de ser agraïts. Es va fer una gran construcció es anys 80 i 90. I hem constituït una Administració pròpia, hem defensat un model escolar propi, un model lingüístic que preserva i defensa la nostra llengua, malgrat els atacs sistemàtics i aquella fatiga que ens pugui venir de fora. Però s'ha fet un gran esforç, i he de reconèixer-ho.

La meva generació, com els deia, durant molts anys van ser crítics amb la transició. i vàrem creure que no s'havia anat més lluny i que es podien fer millor les coses. Possiblement, però tots hem de ser també conscients, amb el temps, de les dificultats que es van trobar aquells homes i aquelles dones.

Per tant, aquests anys que han significat un avenç social important, perquè teníem una caixa d'eines, una sèrie d'instruments que ens permetien avançar i crear aquestes institucions –que abans he definit de «gairebé del no-res», d'un país trinxat per una dictadura, que s'havia de defensar a partir d'una societat civil–, el reconeixement a aquells homes i a aquelles dones. Però és que la caixa d'eines, senyors diputats i senyores diputades, la caixa d'eines se'ns ha quedat petita. Ja ens falten instruments, necessitem més instruments, més eines. Els hem tret tot el suc, a aquests instruments. Però a hores d'ara hem de canviar. I crec que durant aquests set anys hem fet una camí conjunt; un camí entre les esquerres catalanes important, com ho deia: transcendent; hem guanyat temps.

Però, com deia també un dia en aquesta tribuna, els trajectes són compartits; però hi ha moments que part del trajecte ja no és compartit. Hem fet una gran feina durant aquests set anys. Hem fet un ran trajecte. Però, em fa l'efecte –com deia l'altre dia el president...– Dimecres, a la sessió de Control, em deia: «Escolti, el PSC no l'acompanyarà en el camí cap a la independència.» Ho entenem. Ho entenem. És un canvi de les estacions, hi ha gent que baixa en una estació, n'hi ha d'altres que continuem. I nosaltres hem decidit continuar. I hem decidit continuar perquè crec que hem de parlar clar als ciutadans i ciutadanes, hem de parlar-los clar, i els hem de dir que no volem fatigar més a ningú. No volem frustrar a ningú. Volem parlar clar i aquest país necessita un Estat propi. Necessita crear la seva legalitat. Perquè ens han dit ben clar que dins de la legalitat constitucional espanyola, Catalunya i allò que volen una part substancial dels catalans no hi cap. Ens ho han dit ben clar. No és que ens n'anem perquè no ens hi volen, sinó és la constatació d'un fracàs, el fracàs del model de l'Espanya plural.

Algú es pot escarrassar –i és molt legítim– a lluitar i seguir lluitant perquè Espanya pugui ser plural, però crec sincerament que aquí, doncs, hi ha un canvi d'estació. Hi ha qui decideix baixar del tren; hi ha qui continuarà –com el cas d'Esquerra Republicana– en el tren, dient-ho. I ho dic sense penedir-nos de res. Al contrari. Han estat anys molt profitosos, molt positius, però ara cal seguir endavant. I cal seguir endavant perquè hi ha les condicions per fer aquest canvi.

Un 60 per cent de la població de Catalunya no va votar la Constitució espanyola. Un 60 per cent de la població de Catalunya és aliena una decisió en un moment històric. Si, si, són generacions noves, un 60 per cent dels catalans actuals no va votar la Constitució espanyola, no la va poder votar. Miri, qui es pala, en aquest cas mateix.

I, per tant, en aquests moments, hi ha una part de generacions important de catalans i catalanes no hipotecats per la Constitució. Hi ha un canvi en les noves generacions de Catalunya. La globalització ha marcat, ha obert les fronteres; el país és un altre. I l'entrada a la Unió Europea, de l'Estat espanyol, també conforma una nova realitat. I, sobretot –parlem clar, parlem clar a la gent–, no hi ha perill militar, que va ser la gran eina que va amenaçar la nostra transició.

Hem de ser conscients, doncs, de la nostra potencialitat, i necessitem, doncs, noves eines, i hem d'iniciar una nova transició. Una nova transició cap a l'Estat propi, cap a una Catalunya independent. I és una transició i és un camí nou, segur. I que algú dirà «generarà incerteses», segur. Però més incerteses genera la situació actual, quedar-nos estancats esperant –esperant– que l'Espanya democràtica, que l'Espanya plural reaccioni. Nosaltres no ens volem quedar esperant. Volem seguir caminant; i no volem fer-ho sols. Ens agradaria fer-ho acompanyats dels milers i milers de catalans i també d'aquesta cambra perquè crec que –com deia un editor català molt important– «Catalunya serà independent sí o sí.» El que hem de veure es quan i de quina manera.

Creiem que cal la reflexió de molts ciutadans i institucions d'aquest país. Cal que es faci una reflexió serena, tranquil·la, freda, més enllà de la indignació –ja m'hi referia al principi– per veure que l'única sortida d'aquest país –democràtica sempre, respectant majories– és, com deia –i com deia la manifestació–, que el país, que la gent del país, la gent de Catalunya decideixi.

Per tot això podem dir que les properes eleccions seran l'inici d'un procés constituent. El debat ja no és si tripartit sí, tripartit no. El debat és autonomia o independència (*remor de veus*), i a algú –a algú– li sap greu que l'hagi canviat el marc. Per això tota la situació que hem m viscut aquests darrers mesos..., perquè algú volia la sentència, sí; però la sentència era un tema menor, el que hi havia més important eren les

eleccions. I malauradament la sentència, per a alguns, ha vingut abans. I això canvia el marc de referència, evidentment. Perquè el debat ja és un altre. I aquestes eleccions seran importants perquè definiran la correlació entre autonomistes i independentistes. Aquest serà el debat. Perquè, escolti, és veritat: hi ha moltes coses per fer en aquest país, i tant. Aquest país té molta potencialitat; aquest és un país que va endavant, malgrat els discursos més apocalíptics. Al contrari, és un país que la seva gent s'esforça malgrat les dificultats. Però, escolti'm, la gent també vol claredat, no vol camins i metàfores. Vol que hi hagi un camí clar. Sabem les dificultats que pot haver-hi, però també els avantatges. I, per tant, no en tingui cap dubte: el proper debat és si aquest país vol continuar igual o vol ser independent. I aquesta serà la correlació que marcarà.

Perquè al final, escolti'm, volem continuar formant part d'un Estat autonòmic que no dóna oportunitats a Catalunya, sí o no? Volem caminar cap a l'Estat propi, sí o no? I, com ho farem? Aquestes són les preguntes que es fa la gent. La gent agrairia, doncs, que siguem clars i que deixem d'una banda el tacticisme. Perquè no és el que hem assistit... El tacticisme, sí, el tacticisme; algú s'hi sent al·ludit? No és el que hem assistit aquest dies amb la pancarta; no és això d'avui de la resolució. Portem vivint aquest tacticisme des de fa molt temps. És la pugna per l'hegemonia entre Convergència i el PSC. És la pugna per l'autonomisme, en definitiva.

Vostès estan instal·lats a l'autonomisme i estan intentant pugnar per aquest espai. I és lògic. I ho vam viure quan es va construir l'Estatut en aquesta cambra. Alguns dels d'avui presents ho recordaran. S'utilitzava l'Estatut, no com un instrument al servei del país, sinó com un element d'erosió entre uns i altres.

Miri, qui els parla havia cregut sempre que el catalanisme tenia uns mínims. Hi havia uns mínims compartits. I a vegades te n'adones que no necessàriament és així. La sorpresa de qui els parla –i gairebé històrica– és pensar, doncs, que les vegueries que era una reivindicació històrica del catalanisme, ha tingut més pals a la roda per part de l'autonomisme de Convergència i Unió que no pas per part del PSC. Qui els parla ha assistit amb sorpresa –amb sorpresa, perquè em pensava que hi havia uns mínims compartits– que quan es fa una llei com la del cinema tindria un suport entusiasta i

d'entrada... Perquè ho van intentar; i s'ha de reconèixer. El conseller Pujals, quan estava a Cultura, no se'n va acabar de sortir. I, escolti, que va tenir tot el nostre suport, amb aquell decret. Doncs, miri pensava que no hi hauria pals a les rodes. Jo pensava que hi havia uns mínims compartits. El que hem pogut veure en aquests darrers mesos és que el tacticisme impera, per la pugna, per l'hegemonia. I ho hem viscut amb la Llei electoral, ho vam viure amb l'Estatut. Ho vam viure en el procés, després de tancar # el 30 de setembre aquí, d'arribar a un acord aquí, el Grup Socialista ja va anunciar esmenes a Madrid. I algú –Convergència i Unió– va tancar amb l'aquiescència del PSC, va tancar un acord a Moncloa. Ara no ens queixem.

Aquest ha estat el procés. I el senyor Artur Mas –i li puc reconèixer l'esforça– a dit, diu: «Escolti, i sort que el va rebaixar» diu «perquè imagini's el que hagués passat si haguéssim portat directament el 30 de setembre?» No ho sé. Estem parlant, estem parlant, senyores diputades i senyors diputats, estem parlant d'una situació de pugna política entre Catalunya i Espanya; i crec que l'Estatut del 30 de setembre era un bon instrument.

Les eleccions han de conformar –com deia– una nova correlació. I crec sincerament que només avançarem si vostès es mouen també. I els ho dic sincerament, sense mirar enrere. Només avançarem se el si el partit dels socialistes és capaç de trencar cadenes amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, perquè això atenalla, també, al país. I sabem que és difícil, i que forma part d'una cultura política. Però només avançarem, si vostès, senyors del partit dels socialistes, prenen decisió ferma, clara i valenta i fan un pas endavant. I només avançarem si Convergència i Unió deixa de fer l'ovi i # d'interès a Madrid. Només avançarem per aquesta via, si hi ha les mans lliures podrem avançar entre tots. I els ho dic francament, això és el que hem d'explicar a la gent. La unitat, que algú demana aquí crits, en definitiva està frenada per aquestes dues inèrcies: pels interessos d'uns, de caràcter privat, i, en definitiva, perquè no es trenquen les cadenes amb el Partit Socialista.

Nosaltres, Esquerra Republicana, volem que vostès es moguin, i ho desitgem pel bé del país. Ja els ho diem ara: nosaltres sempre hi hem posat el màxim perquè vostès es moguin. I així va ser perquè vam forçar i vam treballar un acord el 30 de setembre.

Perquè nosaltres hem defensat que aquest país avanci col·lectivament, avanci conjuntament. I aquesta és la voluntat que s'expressava als carrers de Barcelona – com els deia– el 10 de juliol. Perquè com li deia, les pancartes, els lemes, el que presidia, en definitiva, és un lema; però s'ha d'executar, s'ha de portar a la pràctica. El lema s'ha d'exercir. No només amb boniques paraules.

Som aquí, doncs, per donar resposta a l'embat de l'Estat, un més. Estaven tots mirant la sentència i curiosament teníem la Llei de ports a Madrid. Estàvem mirant les sentències... Sí, sí, els socis, el Partit Socialista. Sí, sí. Escolti, jo no jugo a tàctica, jo parlo clar, senyor Mas (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats. Senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Ara em diran...

El president

Senyor Puigcercós, un segon, si us plau. És ben senzill, hi ha un orador a la tribuna, si us plau, silenci. Em fa l'efecte que, en totes les intervencions s'ha intentat mantenir aquest respecte. Per tant, el prego que deixin parlar.

Gràcies. Senyor Puigcercós, pot continuar.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president

Nosaltres creiem sincerament que durant aquests anys hem viscut una situació de tacticisme permanent. Es parla d'unitat, però en definitiva, si no es trenquen cadenes, si no es deixen interessos privats de costat, no hi haurà unitat possible, perquè no podrem avançar.

I és veritat... Miràvem la sentència del Tribunal Constitucional i vèiem que s'estava fent la Llei de port. I també mirant la sentència del Constitucional hem vist la Llei de l'audiovisual. I també mirant la sentència, hem pogut veure, doncs –com ja se'ns diu– que Aena, eh?, no es # i es bloquejarà projecte l'Aeroport de Barcelona

Fitxer 11

pugui estar dirigit, planificat des de Barcelona, públic o privat, però des de Barcelona. I hem viscut el que està passant amb les caixes d'estalvi i, alerta, les caixes d'estalvi no és un problema només de llei, també diguem-ho clar, perquè ens escolta molta gent avui, aquí, hi ha hagut mal gestió per part d'equips directius i que ens han posat a tots als peus del Banc d'Espanya i del Govern espanyol, també diguem-ho.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, crec que hi ha un mínim que, en aquesta cambra, podríem sortir, avui, d'acord. Hi ha un mínim. Crec que la majoria d'aquesta cambra està d'acord que som una nació, algú podria dir: «Home, doncs, això ja ho sabem.» Doncs, no, s'ha de dir sempre i ben alt. Que nosaltres decidim, perquè l'única font de legitimitat de les decisions que afecten Catalunya..., només les pot prendre el poble de Catalunya, perquè Catalunya ja existia abans de la Constitució i això cal recordar-ho i això crec que els membres i companys del Partit dels Socialistes de Catalunya haurien de recordar-ho sistemàticament als seus correligionaris del PSOE.

Ni un pas enrere amb l'autogovern. Celebro que el president de Catalunya diu que no farà ni un pas enrere i que no renunciarà a cap de les lleis que em fet durant aquesta legislatura, perquè, malgrat tot i malgrat la situació d'incertesa, aquest és un instrument important, aquesta cambra és important, representa la legitimitat i la voluntat popular de Catalunya i els instruments que ens hem nodrit durant aquests darrers anys segueixen sent importants, perquè, malgrat el camí que iniciem avui, la vida continua.

I també és evident que hem de reconèixer la pluralitat d'opcions. Aquest és un país plural, hi ha autonomistes, hi ha gent que creu que Catalunya ha de ser una simple regió d'Espanya i hi ha # que creiem que nosaltres hem de ser un estat independent, que volem la independència. Aquesta és la pluralitat. Però, sobre aquestes premisses –que som una nació i que tenim dret a decidir i que volem decidir–, crec que podem construir una proposta unitària i que ha de tenir conseqüències, no és només un brindis al sol. La fatiga de moltes persones, l'excés de tacticisme es deu, senyores

diputades i senyors diputats, es deu a això, senzillament, que no veuen concreció en bona part de les actuacions; concreció, aquí i també ho diré clar, i a Madrid.

Per tant, escoltin, nosaltres sí que som partidaris d'una resolució unitària –i tant que sí– que deixi ben clar quin és el nostre rebuig a la situació actual, que deixi ben clar quina és l'actitud de futur que vol Catalunya, però també els avanço que nosaltres presentarem una proposta amb una voluntat i un desig, no quedar-nos sols.

Esquerra presentarà una resolució en base al que nosaltres creiem que pensava la immensa majoria de les persones que es manifestaven el 10 de juliol. I, a l'any 1977, hi va haver una gran manifestació, demanant autonomia; «llibertat, estatut i amnistia», aquest era l'eslògan del 77, avui, crec que l'eslògan era un altre. El clam més escoltat, el 10 de juliol, era independència i nosaltres serem coherents en aquesta línia, per tres raons. La primera, perquè hi ha un esgotament del marc autonòmic, la realitat nacional de Catalunya no cap en el marc constitucional espanyol. En segon lloc, perquè hi ha una manca de voluntat, per part de l'Estat espanyol, per reconèixer la plurinacionalitat. Miri, dit clarament, perquè ens entengui tothom, a Espanya només ens hi volen de genolls i pagant, ho va dir el senyor Mariano Rajoy, diu: «El que han de fer els catalans és treballar i pagar impostos.» I em fa l'efecte que això expressa molt bé el que pensen alguns de Catalunya, a nosaltres, ens hi volen de genolls i pagant i em fa l'efecte que ja no és només un problema de dignitat, és un problema també de supervivència com a poble. I, en tercer lloc, perquè nosaltres considerem que aquest Parlament ha d'iniciar la transició política cap a la independència per constituir un estat propi en el si de la Unió Europea, mitjançant un referèndum per la independència d'aquest país. Creiem que aquest és el full de ruta, no n'hi ha cap altres. Sabem que és una decisió arriscada, com tot, aquesta vida es nodreix i s'omple de decisions arriscades.

Però els hi repeteixo, nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, defensarem una resolució unitària, però també demanem respecte pels independentistes, perquè puguem expressar aquí, democràticament, que volem que aquest Parlament posi les condicions per iniciar una transició cap a la independència de Catalunya. Escolti, el context no és, precisament, contrari. Al cor de la Unió Europea, Flandes clama per fer

un pas endavant i esdevenir Estat de la Unió Europea. Escòcia es troba en un procés similar. Catalunya té un context, per primera vegada en molts anys, en segles, favorable a poder esdevenir un estat i que ningú temi, hem posat les condicions per fer un estat i una Catalunya inclusiva, on hi cap tothom i s'ha demostrat, com deia, quan la societat catalana ha demostrat aquest grau de maduresa que va representar el dia 10 de juliol i l'11 de juliol.

I vaig acabant. I fixin-s'hi, senyores diputades i senyors diputats, he parlat gairebé vint-i-nou minuts i no he parlat del Tribunal Constitucional, perquè, no ens equivoquem, el Tribunal Constitucional és una eina, és un instrument, és una petita vàlvula més de la cadena, no és la causa, és una conseqüència. La causa és una situació política que es porta congriant des de fa molts anys, segles, i és que Catalunya vol ser assimilada.

Vostès saben perfectament que hi ha aquell mapa del segle XIX, en el qual es defineix com és l'Estat espanyol. Hi ha una Espanya uniforme, és l'Espanya, doncs, castellana, hi ha una Espanya foral, hi ha una Espanya colonial –en aquell moment, encara quedaven, encara, Cuba i Filipines– i hi havia una Espanya assimilada i aquests érem nosaltres, i no ha canviat. Hi ha hagut gent, des de l'Estat, que ha tingut propostes creatives i honestes, segur, hi són i també hi seran, però són la immensa minoria. Jo demano un acte de realisme per part de qui ens escolta, un acte de realisme i també de valentia per entendre que hem de sortir d'aquest esquema de l'Espanya assimilada.

Nosaltres no volem ser assimilats, volem ser tal com som; no som ni millors ni pitjors, però ens sembla que aquest país es mereix una oportunitat.

Tota l'energia positiva que té Catalunya, que té la gent de Catalunya, amb distints orígens, es mereix una oportunitat i aquesta oportunitat només té una forma de crear-se, que és tenint un estat propi, sent un país independent. No és que no ens hagin deixat cap altra via, mirin, qui els parla ha estat sempre independentista, des de fa molts anys, però també entenem que, cada dia, hi ha moltes persones en aquest país que, no havent estat mai independentistes, creuen que és l'única solució, és el que deia el Ferran Requejo «l'independentisme estratègic», són aquells que creuen,

sincerament, que no hi ha altra solució, que la solució més pràctica, la més positiva, la més constructiva, la més realista és que aquest país pugui esdevenir independent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)